

τραχύνη κάπως ἢ μήκων, τότε ἀνθίζει) Χιμάρ. Γερόντιασαν τὴν αὐτὰ τὰ μαρούλια καὶ δὲ ἀρώονται Ἡπ. Εἶχα φυτόν τι δυὸ τρεῖς σουτσές, ἀλλὰ γεροντιάκανε ὑπὸ τὴν ἀποτίγιά (= ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ποτίσματος) Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Γερόντιασ' ὁ βασιλικὸς Νάουσ. Ἐγερότζασε τὸ δεδρὶ καὶ θέλει κόψιμο γιὰ ν' ἀνεκαινουργέψη Σητ. 3) Ἐπὶ τραυμάτων ἢ πόνων, παλαιούμαι, ἡρεμῶ ἐκ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου Μακεδ. (Καταφύγ.) : Γερόντιασ' ἢ πληρή. Γερόντιασ' ὁ πόνος Μετοχ. γεροντιασμένος· ὁ καχεκτικός, ἀσθενικὸς Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) : Γεροντιασμένα παιδιὰ.

γεροντιαίνω ἀμάρτ. γιρουντιαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντιά κατὰ τὰ λοιπὰ ρ. εἰς -αίνω.

1) Γεροντιάζω 2α, ἔνθ' καὶ συνών., βλ.: Ὅσον μὲ πάει καὶ γιρουντιαίν' αὐτεῖν ἢ γ' ναῖκα. Συνών. 2) Γεροντιάζω 2δ, ὁ βλ.: Τοῦ κλαρὶ αὐτὸ γιρουντιαίν'.

γεροντιακὸς ἐπίθ. Πόντ. γεροντάκος Πόντ. (Χαλδ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιακός.

Γεροντιακὸς Α1, ὁ βλ. ἔνθ' ἀν.: Γεροντιακὰ λόγια Πόντ. Γεροντιακὸν φαγὶν αὐτόθ.

Γεροντιανὸς ἐπίθ. Καρ. (Γέροντ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιανός.

Ὁ κάτοικος τοῦ Γέροντα, κωμοπόλεως τῆς Καρίας: Ἄλλοι Γεροντιανοὶ ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἔς τὴ Ζαγκαδιά, καμμιὰ σαρανταριά οἰκογένειες.

γεροντιάρης ἐπίθ. Εὐβ. (Κουρ.) γεροντζιάρης Λεξ. Βλαστ., 58 Δημητρ. γεροτζιάρης Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) γεροτζάρης Κρήτ. (Σητ.) Οὐδ. γεροντάρ'κον Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Ὁ τύπ. γεροτζάρης ἐκ τοῦ γεροτζιάρης διὰ τὸ προηγούμενον ζ. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 409.

1) Ὁ γηραλέος, ὁ πολυετής Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. Σητ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἀν. Δημητρ.: Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ πῆνεται Σητ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ βορεῖ βλιά νὰ καβαλλικεύγῃ τ'ς αἰγες αὐτόθ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ κλῶνος καὶ θέλει κόψιμο αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸ γεροντάρ'κον τὸ βούδ' ἐβγάλλ' αὐλάκ' (οἱ γέροντες εἶναι ἐμπειρότεροι τῶν νέων) Ἀμισ. Χαλδ. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἐμφάνισιν γέροντος, ὁ καχεκτικὸς Εὐβ. (Κουρ.): Ἐέρου τηνε' ἕνα γεροντιάρικο εἶναι. Συνών. γεροντομπασμένος 1.

γερόντιασμα τό, Λεξ. Αἰν. γερόγκιασμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεροντιάζω.

1) Τὸ γῆρας Λεξ. Αἰν. 2) Ἡ νόσος πιπερίτις ἢ πιπερίας τοῦ σπόρου τοῦ μεταξοσκώληκος Κύπρ.

γεροντίδι τό, ἀμάρτ. γεροδίδι Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Γεροντάκι, ὁ βλ.: Κάτι γεροδίδια ἐβδομήδα χρόνῳ!

γεροντίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω. Γηράσκω, γερνῶ.

γεροντικὰ ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεροντικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Γεροντικῶς, κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντας ἔνθ' ἀν.: Ἄς τὰ συζητήσωμε ὁμορφα καὶ γεροντικά Λεξ. Δημητρ. Συνών. γεροντίστικα.

γεροντίκι τό, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίκι.

Ἡ εἰς τὴν διοικητικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δημογέροντος ἀνήκουσα περιοχή. Συνών. γεροντιλίκι.

γεροντικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γεροδικὸς Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρεόπ.) γεροντικός Σκυρ. γιρουντικός βόρ. ιδιώμ. γιρουνάκος Λέσβ. (Ἀγιάσ.) γερόντικος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) γεροδικὸς Κεφαλλ. γεροτικός Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ. κ.ά.) γιρότ'κους Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θηλ. γεροδική Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Οὐδ. γεροδικὸ Πελον. (Ξηροκ.) γιρουντικὸ Ἡπ. (Κουκούλ.) γεροτ'κὸ (Λῆμν.) γερόντικον Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γεροντικός. Ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γερόντικος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λοιπὰ προπαροξύτονα -ικός. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 125 κέξ.

Α) Ἐπιθετ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γέροντα λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τὸν ἔχει πιάσει ἡ γεροντικὴ μανία νὰ μαζεύῃ ἀχρηστα πράγματα. Κάνει γεροντικὰ πείσματα κοιν. Γεροντικὰ στασίδια (πρὸς χρῆσιν τῶν «γερόντων» μοναχῶν) Ἀθ. Γερότ'κα λόγια Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.) Γερότ'κος ἔρωτας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Γιρουντ'κὰ πράματα, οὐδ' παλαβουμάρις! βόρ. ιδιώμ. Ὁργο γεροδικὸ (νῆμα ἐξ ἐρίου γηραλέων προβάτων) Κρήτ. Νὰ μὴν ἀφήσουμε τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ πλάι σὲ γερόδικο χνότο Κεφαλλ. Τὰ γερόδικο πόδια πού μᾶς πονοῦνε θεραπεύονται; αὐτόθ. Ἀτυράντιστος ἀπὸ τὰ παιδιάτικα ὡς τὰ γεροντικά του χρόνια Λεξ. Δημητρ. Ἐτοιμος! Τραῦά με! ἀντιλάλησε ἡ γεροντικὴ φωνή Σ. Δάφνης, Ν.Ἑστ. 16 (1934), 874. 2) Ὁ γηραλέος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γερόντικον βούδιον.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσεν. Εἶδος τοπικοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον χορεύουν συνήθως οἱ γέροντες Μακεδ. (Φλόρ.) Συνών. γεροντίστικος 1β. 2) Θηλ. Τὸ συμβούλιον τῶν «γερόντων» ἀρχηγῶν μιᾶς γενεᾶς, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει διὰ σοβαρὰ ζητήματα ἐνδιαφέροντα ὁλόκληρον τὴν γενεάν, κυρίως δὲ διὰ ζητήματα τιμῆς Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Μήδ' ὁ παπποῦς ζου γέροδας, μήδ' ἡ κυρά ζου! Τί θεὸς ἐσὺ νὰ κάμης γεροδική; (ἐκ παραμυθ.) Μάν. || Ἄσμ.

Μιά Τετραδοπαρασκευὴ | πού κάνασι γεροδική
ὁ Γιάννης μὲ τὸ Μαυροδῆ | ἔς τοῦ Μιχαλέα τὴν αὐλή
αὐτόθ. (Κίτ. Μάν.)

Τὸ κάμασι γεροδική, | τὸν Παῦλο νὰ σκοτώσουν
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Ἦσουν ἡ βάρδια ἡ βοροστινή, γέροδας τῆς γεροδικῆς
(ἐκ μοιρολ.) Μάν. Πβ. γέρος 3. β) Οἰονδήποτε συμβούλιον διαιτητικοῦ χαρακτῆρος Πελοπ. (Μάν.) || Ἄσμ.

Τόνε καλέσασι νὰ πᾶ | νὰ κάμῃ τὴ γεροδική

ἔς τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσα

(ἐνν. τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον κατὰ τὸ 1913. Ἐκ μοιρολ.)

3) Οὐδ. Οἱ γέροντες Πελοπ. (Ἀρεόπ.) || Ἄσμ.

Βάνει καὶ τὸ γεροδικὸ φραγὴ ἔς τὸ περιβόλι

(φραγὴ=φράκτη· ἐκ μοιρολ.) β) Δωμάτιον οἰκίας εἰς τὸ ὁποῖον διαμένουν οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς Λῆμν. (Θάν.) γ) Κτήμα, τὸ ὁποῖον κρατοῦν οἱ γέροντες γονεῖς μετὰ τὴν διανομὴν τῆς ὑπολοίπου περιουσίας των εἰς τὰ τέκνα διὰ τὴν κατὰ τὸ γῆρας συντήρησιν των Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.):

Θά βγάλουμι πρώτα τοῦ γιρουντικὸ Ὑπάτ. Ἡ γριά ἔχει κάμποσα γεροντ'ὰ τσαὶ πολέμου νὰ τ' γαταφέρουν νὰ μ' τὰ κάμ' ἀπάνου μου (=νὰ τὰ δώσῃ εἰς ἐμὲ) Σκῦρ. Ἐδὸν βάλαν μέσ' 'ς τὰ γιρουντ'ὰ (τὸν ἀπέκλεισαν τῆς μετὰ τὸν θάνατόν των κληρονομίας ἐκ τοῦ μεριδίου των) Ἀγιάσ. Συνών. γεροβόσκι, γεροκόμι, γεροντομοίρι, γεροντοτρόφι. δ) Κτῆμα ἢ οἶκημα, τὸ ὁποῖον περιῆλθεν εἰς τινα ἐκ προγονικῆς κληρονομίας, πατρῶν Ἰκαρ. ε) Οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον συνεδρίαζον οἱ δημογέροντες κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Πβ. καὶ τὸ Ἑλληνιστ. γεροντικόν=τὸ οἶκημα τῶν συνεδριάσεων τῆς γερούσιας, Στράβ. 14, 649. Συνών. γεροντεῖο 1. στ) Ἡ ἀγροτικὴ κρατικὴ σύνταξις τὴν ὁποίαν λαμβάνουν οἱ γέροντες ἀγρόται Ἡπ. (Κουκούλ.) Πελοπν. (Σηροκ.): Ἡφίρι τὰ γιρουντικά οὐ ταχυδρόμους νὰ τὰ μοιράσ' Κουκούλ. Παίρνουν κὶ τὰ γιρουντικά τ'ς κὶ κουνουμοῦντι καλὰ αὐτόθ. Ἀκόμα ἓνα χρόνου θέλου γιὰ νὰ μῶν 'ς τὰ γιρουντικά αὐτόθ. ζ) Βιβλίον πατερικόν, τὸ ὁποῖον περιέχει παραγγέλματα τοῦ μοναχικοῦ βίου λεχθέντα ὑπὸ τῶν «γερόντων» Ἀθ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπόν. Ἀθῆν. Κέρκ. Πελοπν. (Λεχαίν.)

γεροντίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μεσσην.)—Π.Νιρβάν., Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμ., 2, 184.

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

1) Ὁσμὴ ἀναδιδομένη ἐκ σώματος γηραλέου Π.Νιρβάν., ἐνθ' ἄν.: Μιὰ ἀπροσδιόριστὴ ὀσμὴ, ποῦ, ἂν ἐχρειάζετο ὄνομα, θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ γεροντίλα. Συνών. γεροντιά. 2) Γεροντικὴ ἐμφάνισις, σωματικὴ καχεξία Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μεσσην.): Παροιμ. Τὸ φατ' κάνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίλα (φαρι'=εὐρωστία) Ἀργ. Λακων. Τὸ ἔχει φέρνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίλα (τὸ ἔχει=ἡ οἰκονομικὴ εὐμάρεια) Μεσσην. Συνών. γεροντία 3β. Πβ. γεροντιάζω 2β.

γεροντίλικι τό, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λίκι. Γεροντίλικι, ὁ βλ.

γεροντίλος ὁ, Πελοπν. (Μεσσην.) γεροδίλος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροντίλα.

1) Ὁ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν σωματικὴν ἐμφάνισιν γέρων Κίτ. Μάν.: Κρίμα 'ς τὴν γοπέλα πὸ πῆρε ἓνα γεροδίλο 2) Μεταφ., παιδίον καχεκτικὸν καὶ δύστροπον Κίτ. Μάν. Μεσσην.: Τέσσερον χρόνου παιδί ὁ γεροδίλος καὶ δὲ βερπατεῖ. Ἐναι ἓνα μίζερο παιδί! Ὅλο κλαίει ὁ γεροδίλος, γι' αὐτὸ δὲ βαίρνει ἀπάνου του Κίτ.

γεροντίνα ἡ, Πελοπν. (Ἐρμιόν. Λακων.) γιρουντίνα Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

1) Ὁ ἡλικιωμένος καὶ πολὺπειρος κτίστης οἰκίων Στερελλ. (Περίστ.): Πῆρα δυὸ γιρουντίνες γιὰ νὰ χτίσῃ τοῦ σπίτι. 2) Γεροντίλα 2, ὁ βλ. Πελοπν. (Ἐρμιόν. Λακων.): Παροιμ. Τὸ φατ' κάνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίνα (οἱ καλῶς τρεφόμενοι ἄνθρωποι διατηροῦνται εὐρῆστοι καὶ νέοι, ἐνθ' αὐτῶν οἱ κακῶς διακτώμενοι γηράσκουν προῶς) Λακων. Τὸ φατ' κάνει φαροῦ καὶ ἢ πεῖνα γεροντίνα (συνών. πρὸς τὴν προηγούμεν.) Ἐρμιόν.

γεροντίνης ὁ, ἐπίθ. ἀμάρτ. γεροδίν'ς Α.Ρουμελ. (Στενήμ.) Οὐδ. γεροδίν'κο Α.Ρουμελ. (Στενήμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροντίνα.

1) Ὁ γεγηρακὸς. 2) Οὐδ. Παῖς ἀτροφικὸς ἐμφανίζων πρόωρον γεροντικὴν ὄψιν.

γερόντιο τό, σύνθηθ. γερόντιον λόγ. σύνθηθ. γερόντιο πολλαχ. γερόδιο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γιρόντιου βόρ. ιδιώμ. γερόδι Θήρ. γεροδι Ὁθων. γιρόδιου Θράκ. (Αὐδήμ.) γερόδι Θήρ. γερόντ' Καππ. (Ἀνακ.) Πληθ. γερότια Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γερόντιον. Ὁ τύπ. γεροδι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐδ. εἰς -ι (κλαδί, κουκλί, παιδί).

Α) Οὐς. 1) Ὁ γέρων ὑποκορ., ἰδίως κατὰ πληθ., λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ.: Ἐνα ἀγαθὸ γερόντιον καθόταν ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖον Ἀθῆν. Εἶναι καλὸ-ἀγαθὸ γερόντιο σύνθηθ. Βρὲ τὸ γερόντιο! Εἶδες τί ἔκανε; Πελοπν. (Κυνουρ.) Ὡτὴ γειτονιά τους ἔχουσι μείνει ὅλο γερόδια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐλα νὰ καθήσουμε 'ς τὴν σειρά οὐλα τὰ γερόνια Εὐβ. (Ἀκρ.) Εἴστι καλὰ γιρόντια Στερελλ. (Ἀχυρ.) Αὐτὸ τὸ γιφύρι, καθὼς ἔλιγαν τὰ γιρόντια, χτίσ'κ' 'ς τὴν Ρωμαίικη ἐπουχὴ Θράκ. Ἐνας σωρὸς γερόνια, ποῦ καθόταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, σηκώθηκε κ' ἔτρεξε κοντὰ του Δ.Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 162 || Ἀσμ.

Τούρκεφαν καὶ γερόνια, τὰ κάμνουσε χοτζᾶδες,

καὶ τούρκεφαν μωρὰ παιδιὰ, τὰ κάμνουσε Τουρκοῦδια

Α.Ρουμελ. (Καρ.) β) Μικρόσωμος γέρων Ὁθων.: Πῆε καὶ τὸ γεροδι 'ς τὴν Χώρα κ' ἔκατσε γιὰ πάδα ('ς τὴν Χώρα=εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας). Βωρή, τί σοῦ κρένει τὸ γεροδι; (βωρή)=μωρή, κρένει=ὀμιλεῖ γ) Γέρων πανούργος, πονηρὸς Πελοπν. (Κίτ. Κυνουρ. Μάν.): Βρὲ τὸ γερόντιο! Εἶδες τί ἔκανε; Κυνουρ. Ξέρεις τί γερόδιο ἔναι; Κίτ. Μάν. δ) Οἱ γονεῖς εἰς προχωρημένην ἡλικίαν Θεσσ. (Τρίκερ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Νὰ προσέχῃς τὰ γερόδια Κίτ. Μάν. Τὰ χουράφια τὰ 'χουμ' ἡμεῖς τὰ γερόνια, τὰ πιδιά μας δὲ θὰ 'χ'νι Τρίκερ. ε) Οἱ ἐξ ἀγχιστείας γονεῖς, ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά Στερελλ. (Φθιώτ.): Τὰ δύο γιρόντια μας στ) Οἱ δημογέροντες τοῦ χωρίου Θράκ. (Αὐδήμ.): Παροιμ. Τ' παππᾶ τ' πρωτογέρ' καὶ τρογύρω τὰ γιρόδια (ἐπὶ μυστικοῦ εὐρέως διαδοθέντος, μολοντί ὁ ἐγκαλούμενος ὡς ὑπεύθυνος τοῦ πράγματος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἀνεκοίνωσε μόνον εἰς τοὺς πρὸχοντας, εἰς τὰς κοινοτικὰς ἀρχάς).

Β) Ἐπιθετικ. 1) Γηραλέος, ἐπὶ ζῶων κυρίως Καππ. (Ἀνακ.): Τὸ γερόντ' τὸ πρόγατο. 2) Ἐπὶ παιδίων, στρινός, δύστροπος, κακορρίζικος Θήρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γερόντιο Φοῦρν. Γερόντια Χίος.

γεροντίστικα ἐπίρρ. σύνθηθ. γεροδίστικα Κρήτ. γιρουντίστ'κα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεροντίστικος.

Κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντας σύνθηθ.: Μικρὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ λέει γεροντίστικα. Μιλάει γεροντίστικα σύνθηθ.

γεροντίστικος ἐπίθ. σύνθηθ. γερονδίστικος Ἀστυπ. γεροδίστικος Κρήτ. γιρουντίστ'κους βόρ. ιδιώμ. γεροντίστ'κος Σκῦρ. Ἐροδίστικος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος.

1) Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς γέροντα σύνθηθ.: Τί γεροντίστικα καμώματα εἶν' αὐτά; σύνθηθ. Γιρουντίστ'κα πράματα, τί περιμέν'ς; βόρ. ιδιώμ. Ποιὸς σοῦ τὸ ἥρραρε τὸ σάκκο, καημένη; Ἐροδίστικος εἶναι καλὰ-καλὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κι ἄρχιξεν ἐδὰ νὰ τραγουδῇ μὲ τὴν γεροδίστικὴν φωνὴν Κρήτ. Τί σοὶ φ'στάν' εἶν' αὐτό; μοιάζ' γιρουν-

